

Boliviafamilien

- ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe noen!

Sandnes, 20.07.15

Til faddere og gode hjelpere

Midtsommerhilsen

Offshorescheduler og universitetsksamener har gjort at dette brevet kommer en liten måned senere enn normalt. Til gjengjeld treffer det forhåpentligvis de fleste på årets lateste tidspunkt, når man har tid til å innta større doser fiksjon og virkelighet enn i det travle hverdagslivet. Fiksjonen overlater vi forresten til andre: Her blir det stort sett harde fakta. Og først av alt må vi ta opp det kjedeligste, nemlig pengene.

Den grusomme dollaren

For én gangs skyld har verden der ute endret seg så mye at det merkes i norske hus og hytter. Oljeprisen har falt, steget, falt igjen – og blitt liggende der nede hvor det gjør vondt for store deler av den norske økonomien. Kronekursen har gått med i dragsuget. Vi har blitt vant til en dollar på cirka 6 kroner. Nå ligger den plutselig på 8,17. Endringen er på 36 prosent.

For Boliviafamilien, som sender månedens innkomne beløp uavkortet videre nettopp i dollar, betyr dette 36 prosent mindre hjelp for hver krone. Bolivias egen valuta, Bolivianos, er nemlig ikke en gangbar internasjonal valuta. Og i all sin visdom har bolivianske myndigheter knyttet sine *bol* med fast kurs til erkefiendens valuta. Så mens vi har vært vant til at en bol er verdt cirka 0,85 kroner, er den nå oppe på 1,15.

Mange av fadderne våre var raskt ute med å følge vårt ønske (ikke krav!) om å øke den månedlige støtten til 250 kroner. Og tross at vi med kr 2 701 598 i samlet støtte hadde et meget godt 2014, ligger vi per juli 5 prosent foran fjoråret på samme tidspunkt. Men dette er altså i kroner. For våre venner og partnere i Bolivia utgjør støtten vi sender likevel 30 prosent mindre i mottatte dollar og bol. Og det på en tid hvor støtten fra andre land kuttes eller reduseres. Den har stort sett kommet fra EU-området, som nå har nok med seg selv.

Prosjektene blir annerledes

Ved mange av våre dagsenter og barnehjem er Boliviafamilien nå den eneste giveren, og vi er samtidig den største bidragsyteren til det sosiale arbeidet hos Frelsesarmeen i Bolivia. Når fadderstøtten blir redusert med en tredel på grunn av dollarkursen, er det nødt til å få store praktiske konsekvenser.

Én av disse er at vi har lagt om profilen på prosjektene våre. Ut går datamaskiner til kurs og leksehjelp, TV og DVD til bruk i undervisning, samt utbedringer av alt det som fortsatt fungerer, men burde vært oppgradert. I stedet fokuserer vi på det aller, aller viktigste. Noen av prosjektene består rett og slett i å fylle matlagrene med basisvarer som ris, mel og sukker. Vi finansierer også frysebokser og kjøleskap, slik at mat kan kjøpes billig i større kvanta. Vi har prosjekter som består i innkjøp av toalettsaker til et barnehjem for det neste halve året, sko til alle ungene, gensere mot vinterkulden, skolemateriale til det neste semesteret ...

Det er ingen grunn til å legge skjul på at dette føles akkurat som det tilbakeskrittet det er. Verken vi eller Bolivia burde i dag vært der hvor vi strever med å gi ungene mat på bordet og klær på kroppen. Dessuten er det urettferdig: Vi bygger sten på sten, år etter år, og så settes vi tilbake av forhold helt utenfor vår kontroll. Dollarkursen er verst, selv om myndighetene i Bolivia ikke hjelper med sitt vanvittige vedtak om trippel lønn til alle ansatte i desember. (Faktisk er president Morales i ferd med å kjøpe seg lojalitet med en lønns- og pensjonspolitik som ligner veldig på Hellas noen tiår tilbake, noe vi helt sikkert kommer tilbake til når lignende resultater viser seg.) Men det er hva det er, og vår oppgave er å gjøre det beste utav situasjonen. Mens vi håper på at det som gikk opp skal komme ned – og motsatt – betyr det altså å prioritere mat, klær og helse for barna vi har under våre vinger.

Barnehjemmene våre

Etter at alvoret er forklart, er det likevel grunn til å si at ute på våre 19 dagsentre er dagene som før, bortsett fra litt større utfordringer med å få matbudsjettet til å strekke til. Det er i første rekke ved barnehjemmene problemene blir akutte, siden disse koster betydelig mer å drive. Men også her er det forskjeller. Corazon Grande har vært dyktige til å skaffe seg støtte blant annet fra Siw Bromans venner hjemme i Finland, og klarer seg bra. Casa Himmelbjerget også, men bare takket være ekstra hjelp fra flere av våre faddere med tilknytning til hjemmet. Dessuten ser Viacha ut til å klare seg, uten at vi helt skjønner hvordan ...

Dermed er det Oscar Ahlm og Evangelina Booth som sliter mest. Dette har vi heldigvis kunnet avhjelpe gjennom prosjekter støttet av blant andre Nannestad og Vågen videregående skoler, Fagerlia barnehage og Rotary. Men det er også symptomatisk: Fadderpengene gir en basis, men er ikke nok til å dekke hele driften. Slik har det ikke vært, og slik skal det ikke være. Men tross utallige oppfordringer fra oss, ser ikke Frelsesarmeen ut til å klare å få inn supplerende støtte fra andre organisasjoner. Det er knusktørt i markedet for hjelp langt utenfor medienes søkelys.

Dette har fått oss til å slakte en hellig ku. Foranledningen er at to frivillige, Arnhild Voll Eek og Thea Spjudvik, har vært ved Evangelina Booth. Der gjorde de en strålende innsats, men opplevde også hvilke alvorlige begrensninger som ligger i de økonomiske rammene. Det gjorde de så noe med, ved å innrullere et tyvetalls nye faddere etter hjemkomst til Norge – faddere vi nå ønsker hjertelig

velkomne! For barn og personale på Evangelina Booth vil dette utgjøre en gedigen forskjell. Men siden det da blir flere faddere enn barn, er altså dette kua på slaktebenken. Selv om fadderne ikke kommer til å merke noen forskjell, må vi ofre vår interne prinsipp om én fadder per barn. Dette vil kun gjelde for barnehjem (og i denne omgang kun Evangelina Booth), og er en pragmatisk følge av dollarkursen og bortfallet av støtte fra andre givere. Alternativet fremstår som etisk sett mye være: Å sultefore barna for vårt eget prinsipps skyld.

Barn i bilder

Foruten den generelle orienteringen, er mye av hensikten med dette brevet å ledsage informasjonen som kommer fra Frelsesarmeen. Noen faddere vil også motta opptil flere håndskrevne brev, ofte også bilder av barna med gaver som er kjøpt for tilsende penger.

Kontorarbeidet som følger med denne utsendelsen, og med over tusen brev fra Bolivia, er ikke alltid en fryd. Såpass skal vi innrømme. Men det ligger mye glede i å legge seg på sofaen, bla i bunkene og se på årsbrevnes tusen barneansikter. Ikke minst gavebildene: En glad pjokk med nye sko. En stolt liten jente i ny kjole, sittende på to sekker ris. En guttunge med ny sykkel. Ei godt innpakket indianertulle på nyeste årsmoell – av esel. En kul ungdom med ny ryggsekk og et gjenkjennelig blikk som formidler ungdommens slagord: ”... whatever ...”

Det er i det store en usedvanlig hjertevarmende opplevelse, men av og til også fortvilende eller til å le av. For barn er seg selv like overalt i verden; det vil si skiftende fra sekund til sekund. De kan drive enhver dyktig fotograf til vanvidd – og øverste sjef der oppe skal vite at det er langt mellom Frelsesarmeens dyktige fotografer. Så hvis bildet ditt for eksempel viser en gutt som ser ut som om han er kjeppjaget inn i bildet, med en tekst under som forteller at ”Antonio er veldig glad for gaven” – så ha litt miskunn med både gutten, fotografen og oss. Bildene er utvilsomt et gode totalt sett, der de gir ørsmå innblikk i liv langt borte. Men det er også en underlig/høytidelig/skremmende/snodig situasjon å stå på utstilling for *los padrinos en Noruega*. Så hvis bildet du har fått er fryktelig dårlig, håper vi på bedre lykke neste gang. Det håpet har vi så fulgt opp med en henstilling til Frelsesarmeens verste fotografer om å overlate kameraet i tryggere hender.

Planene fremover

”Hunker down”, ser amerikanerne, mens vi skalker lukene. Og kort sagt er det oppgaven for den nærmeste fremtid. Vi skal konsentrere oss om de aller viktigste tingene, og på den måten komme oss godt gjennom den vanskelige perioden som samfunnsøkonomien og storpolitikken har stilt oss overfor. Og det vil gå bra!

Utfordringene er altså størst når det gjelder barnehjemmene, og det er derfor disse vi vil følge tettest og støtte med flest prosjekter. I tillegg prioriterer vi enkelte dagsentre, så som Trinidad og vår lille barnehage i La Paz, Refugio de Amor.

Vi behøver to ting: Flere faddere og prosjektstøtte i smått eller stort. I mangel på et markedsføringsbudsjett må vi stole på dere der ute for begge. Slik sett er Boliviafamilien foreningen for de som vet at noen må gjøre noe – og at de er noen. Det vi tilbyr tilbake kan være ganske lite eller veldig stort, avhengig av den enkeltes målestokk: Synlige resultater og gleden av å være til nytte!

Uforglemmelige påminnelser

Den overskriften overdriver kan skje litt, men er sann i betydningen at hvis du husker dette, får vi mindre rutinemessig kontorarbeid og mer tid til det vi bør gjøre:

- Vårt navn og adresse er **Boliviafamilien, Daleveien 110, 4328 Sandnes** (ikke Baste Fanebust/PPCO/Sandvikbakken/Tananger etc som noen fortsatt bruker). Vennligst pass på at dette blir lagt inn riktig i nettbank!
- Foreslått månedlig støtte er **250 kroner til konto 5343 20 53780**, med full frihet både over og under
- **Merk** betalinger og eventuell korrespondanse **med BFN-nummer**
- **Skriv tydelig om du sender bursdags- eller julegave**, og hvor stort beløpet er (noen kaller alle bidrag for "gave", hvilket gir oss en utfordring...)
- Send oss en melding – gjerne epost – dersom du **endrer adresse**. Vi sparer da tid og penger ved å sende sommer- og julebrev til riktig sted første gang.
- Du kan i grunnen sende epost til **info@boliviafamilien.org** nesten uansett hva det gjelder. Vi ser med blide øyne også på alle som ringer, men det hender noen kommenterer at vi er vanskelige å få tak i på telefonen. For en offshorearbeider og en ofte reisende skribelfant, er det utvilsomt helt sant – og ikke så lett å gjøre noe med.

De fleste har alt dette på stell, men vi får også jevnt og trutt spørsmål om de samme tingene, og derfor denne faste posten!

Nyt sommeren (om den kommer)

Vi var nære ved å ønske fortsatt god sommer, men ser at det kan oppfattes som en fornærmelse mot den for tidlig ankomne høsten!

I Bolivia, derimot, er det midtvinters. Det snør av og til i fjellene og blåser kaldt ute på det langstrakte Altiplano, men ofte skinner solen fra klar himmel på denne tiden. Det gjør den også over Trinidads elver og jungel. Der er det meldt behagelige 25 grader denne uken – ikke 40, som under våre besøk nærmere regntiden. Så kanskje var det der man skulle ha vært akkurat nå, og blitt påminnet om at Bolivia ikke bare er et av verdens fattigste land, men også et av de vakreste.

Takk for all hjelp og støtte!

Vennlig hilsen
Boliviafamilien Norge

Frode og Øyvind Fanebust

- ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe noen!